

Θεοφιλέστατε ἄγιε ἐνηφισμένε Ἐπίσκοπε Μπούνιας καὶ Κισανγκάνι κ.
Πολύκαρπε

(Παιδί μου αγαπημένο.)

Τὰ λόγια σου καὶ μόνον φτάνουν γιὰ νὰ ἀποδείξουν τὴν ἀγάπη σου πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ Πατριάρχου καὶ κατ' ἐπέκτασιν πρὸς τὴν Ἐκκλησία. Καὶ φυσικῶς δὲν εἶναι γιὰ μένα κάτι τὸ πρωτόγνωρο. Ὅσα εἰπώθηκαν μὲ τὸση ἀγάπη ἀπὸ ἐσένα αὐτὴν τὴν στιγμή πρὸ τῆς χειροτονίας σου, εἶναι αὐτὰ πὺ βλέπουμε ἐδῶ καὶ 15 χρόνια νὰ συμβαίνουν ἀναφορικῶς μὲ τὸ πρόσωπό σου.

Ὅντως, υἱέ μου καὶ ἐγὼ ὁ Πατριάρχης σου καὶ Πατέρας σου δικαιούμαι νὰ πῶ σήμερα, «τέκνον μου, Πολύκαρπε, ... Υἱός μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε».

Ξεκίνησες ὡς φοιτητὴς τοῦ Πολυτεχνείου νὰ ἀναζητεῖς τὴν ἀνώτερη πνευματικὴ ζωὴ σου. Δὲν ἀρκέστηκες στὰ γράμματα καὶ στὴν ὀρθολογιστικὴ σκέψη ἀν καὶ σοῦ ἄρεζε πάντοτε ὁ ρεαλισμὸς καὶ ὄχι ὁ οὐτοπισμὸς ποῦ κυριαρχεῖ στὴν σκέψη τῆς σύγχρονης κοινωνίας. Στὸν τρίτο χρόνο τῆς φοιτητικῆς σου ζωῆς διέκοψες προσωρινὰ τὴν φοίτησή σου γιὰ νὰ ἀφιερῶσαι τὸν ἑαυτό σου στὸν Θεὸ καὶ στὴν ὑπακοὴ τὴν ὁποία ἔθεσες πάνω ἀπὸ κάθε τι στὴν ἐκκλησιαστικὴ σου πορεία. Μετὰ ἀπὸ 16 χρόνια κοινοβιακοῦ βίου, κοντὰ στὸν Γέροντα Ἰωάννη στὴν Σκήτη τῆς Ἁγίας Ἄννας στὸ Ἅγιο Ὅρος, ἀποφάσισες νὰ ἀκολουθήσεις μὲ τὴν εὐλογία τῆς συνοδείας σου τὸν δρόμο τῆς ἔσχατης θυσίας ποῦ ἦταν γιὰ σένα ἡ Ἱεραποστολή.

Στὴ Μαδαγασκάρη ἀφιερῶθηκες στὴν προσφορὰ στὸν συνάνθρωπο ἐνῶ συνέχισες ταυτόχρονα, ὀλοκλήρως καὶ διεύρυνες τὶς πανεπιστημιακὲς σου σπουδὲς στὸ Πολυτεχνεῖο καὶ στὴ Θεολογικὴ Σχολή.

Κανεῖς μας Πολύκαρπε δὲν ξεχνᾷ τὸ γεγονὸς, ὅτι ἀφοσιώθηκες τόσο πολὺ στὴν διακονία τῶν Ἀφρικανῶν ἀδελφῶν ποῦ σὲ σύντομο χρονικὸ διάστημα ἔμαθες τὰ Μαλαγκάσι στὴν Μαδαγασκάρη καὶ δέθηκες τόσο πολὺ μὲ τὸν κόσμον ἐκεῖ, ὥστε νὰ σὲ θεωροῦν φίλον καὶ πατέρα τους ἀκόμα καὶ οἱ τοπικοὶ ἄρχοντες καὶ ἀρχές. Ἡ ἄοκνη διακονία σου στὸν Νότο τῆς Μαδαγασκάρης μάλιστα, ἐπέφερε τοὺς μέγιστους πνευματικοὺς καρπούς, ὥστε νὰ ἀξιωθεῖς νὰ δεῖς τὸν τόπον ὁποῖο ὑπηρετήσες ἐπὶ 12 ετίας, νὰ ἀναδικνύεται σὲ Ἐπισκοπή, νὰ δέχεται τὸν πρῶτον τοῦ Ἐπισκοποῦ τοῦ καὶ σύ νὰ ἀναλαμβάνεις πρωτοσύγκελος δίπλα στὸν ἀγαπητὸν Πατέρα καὶ ἀδελφόν σου, στὸν Ἐπίσκοπον Τολιάρας καὶ Νοτίου Μαδαγασκάρης κ. Πρόδρομο.

Ἀκόμα θυμᾶμαι τὰ γράμματά σου καὶ τὶς ἐπιστολές, στὶς ὁποῖες μοῦ ἀφηγοῦσαν μὲ υἱικὴ ἀγάπη τοὺς κινδύνους, τὶς χαρές σου καὶ τὶς λύπες, μαζί μὲ τοὺς πειρασμούς σου. Ἀλλὰ Πολύκαρπέ μου γνώριζε ὅτι ὁ Πατριάρχης σου βρισκόταν δίπλα σου κάθε στιγμή, προσευχόταν καὶ σὲ συμβούλευε μὲ ἀγάπη

καὶ ἰδιαίτερη συμπάθεια, γιατί ἔβλεπε τὸν κόπο καὶ τὴν ἀγάπη μὲ τὴν ὁποία δούλευες γιὰ τὴν Ἱεραποστολή.

Μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς σου πήγαινες στὶς ἔρημες καὶ πιὸ ἀπομακρισμένες περιοχὲς τὶς ὁποῖες ὅπως ἔλεγες λάτρευες, γιατί ἐκεῖ συναντοῦσες τὸν ἀνθρώπινο πόνο, τὴν φτώχεια, τὴν ἀσθένεια, τὰ δάκρυα, ἀλλὰ καὶ τὴν χαρὰ πὸ σοῦ ἔδινε ἢ προσφορά τοῦ ἐλάχιστου ἐκείνου φαγητοῦ, τῶν φαρμάκων, τῆς βοήθειας πὸ ἔπαιρνες μαζί σου πάντοτε γιὰ νὰ δώσεις στὸν κόσμο μας. Μοῦ ἔλεγες ὅτι καθόσουν ὥρες ἀτελείωτες κάτω ἀπὸ τὸν ἑναστρο οὐρανὸ καὶ ἀπολάμβανες τοὺς μυστικούς ἤχους τῶν κυμμάτων τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ πὸ γιὰ σένα ἦταν οἱ πιὸ ὁμορφες ψαλμωδίες, ἢ πιὸ μεγάλη παρηγοριά σου στὸν δύσκολο ἀγῶνα σου. Ποτὲ δὲν ἔμεινες ὅμως μόνος.

Τὸ ἔλεγες πολλὰς φορὲς. Ποτὲ ὁ ἄνθρωπος πὸ δουλεύει γιὰ τὸν Χριστὸ δὲν μένει μόνος του σὲ αὐτὴ τὴν ζωὴ. Χαιρόσουν ὅταν τὰ μικρὰ παιδιὰ μαζευόντουσαν γύρω, ἄλλοτε γιὰ νὰ ἀκούσουν τὶς ταπεινὲς, ἀπλὲς σου κατηχήσεις, ἄλλοτε γιὰ νὰ παίξουν ἀκόμα μαζί σου, ἄλλοτε γιὰ νὰ σοῦ ποῦν τὸν πόνο τους.

Καὶ στὸ Κονγκό ὅμως ὅπου σὲ μετακίνησε ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἀπόφαση τῆς Ἐκκλησίας, ἔκανες ὑπακοὴ καὶ σὲ σύντομο χρονικὸ διάστημα, ἔμαθες πολὺ καλά τὰ Λινγκάλα, τὴν γαλλικὴ καὶ τώρα ἀσχολεῖσαι καὶ μὲ τὴν ἐκμάθηση τῆς Σουαχίλι.

Ἀλλὰ ἐδῶ Πολύκαρπέ μου ὁ ρόλος σου δὲν ἦταν ἀπλὰ κατηχητικός, οὔτε μόνον φιλανθρωπικός. Ἐδῶ δούλευες γιὰ τὴν θεμελίωση καὶ ὀργάνωση μιᾶς νεοσύστατης Ἐπισκοπῆς ὑπὸ τὴν ἐποπτία καὶ καθοδήγηση τοῦ Πατριάρχου σου καὶ ἀνταποκρίθηκες στὰ μέγιστα. Προσπάθησες καὶ πάλι νὰ ἀφομοιωθεῖς μὲ τὸν κόσμον καὶ νὰ γίνεις γιὰ δευτέρη φορὰ θυσία γιὰ τὸν κόσμον τῆς Ἀφρικῆς καὶ δὴ τοῦ Κονγκό, πὸ ἂν καὶ δύσκολος, δὲν δίστασες ποτὲ νὰ τὸν ἀγαπήσεις καὶ νὰ τὸν ὑπηρετήσεις. Καὶ ὁ κόσμος αὐτὸς σήμερα Πολύκαρπέ μου σὲ ἀμείβει.

Ὅντως, πολὺ σωστὰ ἀνέφερες ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι μιὰ κοινωνία ἀγάπης. Ἡ πρώτη γιὰ τὴν ἀκρίβεια κοινωνία ἀγάπης. Ὅντως ἡ ἐνότητα τῆς Πίστεως καὶ ἡ Κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι ὁ ἀπώτερος σκοπὸς τῆς Θείας Οἰκονομίας. Ναὶ Πολύκαρπέ μου. Σὲ λίγο, τὰ χέρια αὐτὰ πὸ ἔχουν ψηθεῖ κάτω ἀπὸ τὸν Ἀφρικάνικο ἥλιο, πὸ ἔχουν ἀκουμπήσει τὰ ἀθῶα μέτωπα χιλιάδων παιδιῶν πὸ βασανίζονται ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴν φτώχεια, πὸ δὲν διστάζουν νὰ πιάσουν τὴν ξύλινη ἱεραποστολικὴ ράβδο, γιὰ νὰ στηρίξουν τὰ κουρασμένα πόδια ἐνὸς γηραιοῦ ἀλλὰ ἀκμαίου Πατριάρχου, θὰ ἀκουμπήσουν ἐπάνω σου. Καὶ θὰ σοῦ παραδώσουν τὸ ὑπέρτατο Ἐπισκοπικὸ ἀξίωμα. Αὐτὸ τὸ ἀξίωμα δὲν σοῦ χαρίζεται σήμερα ὡς ἀντίδωρο τῶν κόπων σου μόνον. Δὲν σοῦ χαρίζεται σήμερα ὡς δίκαια ἀνταπόδοση τῆς ἀγάπης καὶ ἀφοσίωσης ἐν

ταπεινώσει, πού ἔδειξες τόσα χρόνια πρὸς τὸν συνάνθρωπό σου, πρὸς τὴν Ἐκκλησία καὶ τὸ Πατριαρχεῖο σου.

Σοῦ χαρίζεται ἅγιε ἐψηφισμένε, Ἐπίσκοπε Μπούνιας καὶ Κισανγάνι, ὡς ἐφόδιο γιὰ τὴν μετέπειτα πορεία τοῦ ἔργου σου. Καλεῖσαι νὰ τελειώσεις αὐτὸ πού τόσο ὁμορφα ξεκίνησες καὶ γιὰ τὸ ὁποῖο χαροποίησες τὸν Πατριάρχη σου ὅσο καὶ τὸν Γέροντά σου τὸν Ἰωάννη καὶ τὴ συνοδεία σου, ἀλλὰ καὶ τοὺς γονεῖς σου καὶ τὴν οἰκογένειά καὶ τὸν κόσμο σου.

Πολύκαρπέ μου, χτίσε τὴν Ἐκκλησία πού σοῦ ἐνεμπιστεύεται ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος σήμερα. Χτίσε τὴν ἀγάπη στὸ ποίμνιο πού σοῦ χαρίζεται, γιὰτὶ ἐσὺ πρῶτος τὸ ἀγκάλιασες καὶ στάθηκες δίπλα του ὡς πατέρας. Σήκωσε τὴν ράβδο σου ὄχι πρὸς ἐμπαθὴ ἀλλὰ πρὸς παιδαγωγικὴ παιδεία τῶν ἀδελφῶν σου. Συνέχισε νὰ σκύβεις μὲ συμπάθεια, ὑπομονὴ καὶ καρτερία πάνω στὴν ἀνθρώπινη ἀδυναμία. Παίδευε ἀλλὰ καὶ συγχώρα. Ἀγάπα ὅμως ὅλον τὸν κόσμο πού σὲ ἀγαπᾷ ἢ ὄχι. Χάρισε τὴν Χάρη πού σήμερα σοῦ χαρίζεται χωρὶς καμία διάκριση καὶ ναι, ὅπως εἶπες, συνέχισε νὰ βλέπεις τὴν ἀγιότητα ὡς ἀγῶνα πρὸς τὴν τελειότητα καὶ ὄχι ὡς ἀναμαρτησία ἢ ὡς ἐπίκτητη μαγικὴ χάρη πού ξεχωρίζει τοὺς ἀνθρώπους σὲ ἀμαρτωλοὺς ἢ ἐναρέτους.

Προσεύχομαι γιὰ σένα παιδί μου καὶ εὔχομαι μὲ τὴν Χάρη τοῦ ἐν Τριάδι Κυρίου καὶ Θεοῦ μας, νὰ τηρήσεις αὐτοὺς πού σήμερα σοῦ χαρίζονται καὶ σοῦ ἐνεμπιστεύονται, «τετελειωμένους εἰς ἔν», «ἵνα ὧσιν ἐν καθῶς ἡμεῖς», ἐν Χριστῷ, στὴν τελευταία σου αὐτὴ πορεία πρὸς τὴν αἰωνιότητα.

Ἄς εἶσαι πάντα ἄξιος